

[Knud Kristensen.]

staar i — som jeg slet ikke skal skjule, slet ikke er blind for; hvorfor skulde vi diskutere alle disse Foranstaltninger, hvis ikke det var for at modvirke dem —, at et Led i hele vor sociale Lovgivning er de særlige Støtteforanstaltninger, som er gennemført i disse vanskelige Aar. Alt det synes jeg man ogsaa kunde tage med i Betragtning, og ikke mindst skulde de Folk tage det med i Betragtning, hvis Ord nyder særlig Tillid inden for Arbejderklassen. De skulde søge at forklare Arbejderne, at der fra Rigsdagens, Regeringens og det øvrige Samfunds Side gøres en Indsats, vises en Vilje til at komme dem til Hjælp i disse vanskelige Tider. Selvfølgelig kan der være enkelte Ting ogsaa paa disse Omraader — det er jo ikke det afgørende — at rette, og hvis der kan paavises saadanne, tror jeg, der vil være god Vilje, som der tidligere har været, til at løse disse Opgaver og rette de Føjl, der her muligvis kunde være.

Jeg ved ogsaa, at der for at hjælpe de smaa Hjem over Tidens Vanskeligheder har været talt om en vis Forhøjelse af Lønnen. Jeg vil nu være noget betænkelig ved denne Fremgangsmaade. Ikke fordi der ikke er mange, som kunde trænge til det, men fordi en Lønforhøjelse ikke kan undgaa at blive en Produktionsudgiftsforøgelse og derfor meget let, næsten uundgaeligt, vil medføre Nødvendigheden af at forhøje Prisen paa visse Varer, ogsaa visse Livsfornødenheder. Derfor vil jeg i Stedet for at gaa denne Forhøjelsens Vej anbefale, at de Midler, som man nu fra Regeringens og Rigsdagens Side mener at det øvrige Samfund er i Stand til at udrede til de mindre-bemidlede Hjemms Opretholdelse og Støtte i disse Tider, gaves som Tilskud til Nedbringelse af Priserne paa de vigtigste Livsfornødenheder, enten det nu skulde ske under den ene eller den anden Form. Naar jeg vil anbefale det, er det, fordi en saadan Fremgangsmaade ikke vil faa den uheldige Virkning, som en Lønforhøjelse vilde faa, nemlig en Produktionsudgiftsforøgelse. Men i øvrigt ogsaa af andre Grunde. En Lønforhøjelse vilde jo kun kunne komme dem til gode, som arbejder for Løn, og endda ikke alle, som arbejder for Løn, kun dem, som arbejder efter de overenskomstmæssigt fastsatte Lønsatser. Selv om dette er en betydelig Kreds, er det dog ikke nær alle dem, som repræsenterer de smaa Hjem, og som mærker Tidens Vanskeligheder. Dertil kommer, at en kontant Lønforhøjelse vilde i samme Grad som Familieforsørgerne komme dem til gode, der var enligt stillede, som kun

havde sig selv, ikke nogen Familie at forsørge, og naar saa en saadan Lønforhøjelse gav sig Udslag i en vis Prisforhøjelse, vilde denne Prisforhøjelse ramme netop de Hjem, som sidder med de store Forsørgerbyrder, haardt, og meget haardere end dem, som kun har en lille Forsørgerbyrde. Jeg tror derfor, at de Midler, som det øvrige Samfund yderligere mener at kunne ofre for en Lettelse af de økonomiske Vanskeligheder, de smaa Hjem har, vilde faa en langt mere alsidig og langt mere retfærdig Fordeling Hjemmene imellem, naar de blev fordelt som en Nedsættelse af Livsfornødenhedernes Pris, end naar de blev fordelt som et Tillæg til Arbejdslønnen.

Jeg sagde før, at vi alle inden for den Kreds, vi har særlig Tilknytning til, hvor vore Ord har en vis Vægt, og hvor vi nyder en vis Tillid, har en Opgave at røgte derigenem, at vi skulde forklare, at det var ikke Ondsindethed, at det var ikke Mangel paa Interesse for berettigede Krav, naar vi ikke kunde gaa ind for alle de Ønsker, der blev stillet. Og her har selvfølgelig ogsaa Landbrugets Mænd deres Ansvar. Det glæder mig overordentligt, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (H. P. Hansen [Sorø A.]) her fremhævede, at naar der har været Tale om visse Prisforhøjelser for Landbrugsvarer, har ogsaa Landbrugere og Presseorganer, hvis Læsere navnlig var at finde inden for Landbrugernes Kreds, vist, at de havde Mod og Mandshjerte til at gaa imod disse Krav.

Jeg vilde blot gerne have kunnet tilføje, at ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokraterne og de Organer, som staar ham nær, i visse Situationer, hvor der blev stillet Krav inden for deres nærstaaende Meningsfællers Kreds, havde vist Mod og forklaret dem, at dette ikke kunde finde Sted, og det maatte de afstaa fra. Jeg har desværre ikke hidtil kunnet faa det konstateret, men det er muligt — jeg læser jo ikke alle Blade —, at der nu og da kan være fremkommet Bemærkninger derom.

Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Sorø A.) var ogsaa inde paa Spørgsmaalet om Prisstop og Lønstop og mente, at det skulde staa i Forhold til hinanden paa den Maade, at et absolut Lønstop maatte forudsætte et absolut Prisstop. Det var ønskeligt, om det kunde være saaledes, men jeg tror ikke, det lader sig gøre at gennemføre dette Princip. Sagen er nemlig den, at et Lønstop betyder et Stop paa Nettoindtægten, medens et Prisstop jo betyder et Stop paa Bruttoindtægten, og hvis Produktionsomkostningerne stiger og Bruttoind-